

Voor altijd 27

het onstuimige leven
van rockster Jim Morrison

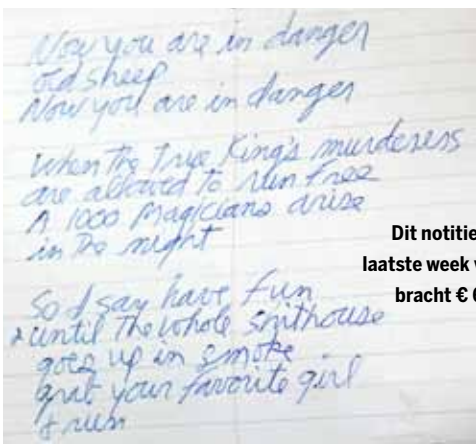
Verboden of niet verboden, afgelopen week zijn er ongetwijfeld weer heel wat flessen Jack Daniel's opengegaan bij het graf van Jim Morrison op de Parijse begraafplaats Père-Lachaise. De markante vierkante fles op Morrison's laatste rustplaats zetten, is in de afgelopen veertig jaar namelijk een vast ritueel geworden waarmee fans een eerbetoon brengen aan de legendarische zanger van The Doors, die naar verluidt een groot liefhebber was van het Amerikaanse whiskymerk. Het is zaterdag 3 juli 1971 als de muzikant-poëet en hét sexsymbool van de jaren 60 door zijn vriendin Pamela Courson dood wordt aangetroffen in de badkuip van hun Parijse appartement achter de Bastille. Volgens de arts die het overlijdenscertificaat opstelt, is de nog maar 27-jarige

Morrison bezweken aan een hartaanval. Wat-ie waarschijnlijk bedoelde: zijn hart hield ermee op door het jarenlang veel te veel zuipen, roken en slikken. Veertig jaar na zijn dood is het graf nog altijd een bedevaartsoord. Hier komen Doorsfans een jointje roken, Jacks drinken of – hoe gewoon – een bloemetje leggen. Het graf van Jim Morrison draagt voor een groot deel bij aan de populariteit van de begraafplaats: met elk jaar twee miljoen bezoekers is Père-Lachaise na de Eiffeltoren, de Notre Dame en de Sacré Coeur de vierde toeristische attractie van Parijs.

Het had niet veel gescheeld of Morrison had al een paar jaar eerder het loodje gelegd in Amsterdam. 14 september 1968, The Doors arriveren in >

1969. Is het Jim of de aan lager wal geraakte broer van Julien Clerc?

Dit notitieblok uit de laatste week van Jims leven bracht € 65.000 op.

De vrouw bij wie hij altijd terugkeert, is Pamela, een slank, roodharig hippiemeisje

Nederland voor twee optredens die ze de volgende dag in het Concertgebouw zullen geven. En het gaat eigenlijk al mis zodra ze hun eerste stappen in de stad zetten: op straat krijgen Morrison en zijn entourage van alle kanten drugs aangeboden. Jim weet wel raad met de plakken hasj: rustig een jointje draaien vindt hij veel te omslachtig, hij slikt het spul in een keer door en spoelt het weg met een paar slokken whisky. Daarna maken Morrison en co de cafés onveilig en leven ze zich uit met de dames op de Wallen. Het verbaast niemand dat tijdens de soundcheck de volgende dag elk spoor ontbreekt van de zanger. Pas halverwege het optreden van Jefferson Airplane, de band die het voorprogramma verzorgt, komt hij het podium op stuiven, waar hij als een bezetene begint te dansen, duidelijk onder invloed van het een of ander. Als hij na een paar minuten weer van het podium wil verdwijnen, stort hij in. In allerijl wordt een ambulance gebeld die hem compleet van de wereld naar het Wilhelmina Gasthuis brengt. Hij wordt er een nacht onder observatie gehouden. En het optreden? Dat gaat door zonder hem. Toetsenist Ray Manzarek neemt de zangpartijen voor zijn rekening.

The Doors zijn een van de meest spraakmakende rockbands van de jaren 60. Hun nummers als ‘Riders on the storm’, ‘Light my fire’ en ‘Hello I love you’ zijn klassiekers geworden die keer op keer hoog scoren in overzichten van de beste nummers aller tijden. Jaarlijks gaan er nog altijd een miljoen albums van The Doors

over de toonbank. Het succes van de band wordt vooral toegeschreven aan hun rebel-se geluid, dat naadloos aansluit bij de tijd-geest. Het zijn de jaren waarin een jonge generatie opkomt die zich afzet tegen de gevestigde orde en de benepen naoorlogse moraal. Een en ander gaat gepaard met bezettingen van universiteiten, rellen en demonstraties. Het is een heftige tijd met gebeurtenissen die de maatschappij ingrijpend veranderen: John F. Kennedy wordt vermoord, een paar jaar later wordt Martin Luther King doodgeschoten en de oorlog in Vietnam draait uit op een steeds groter en bloediger conflict waarbij aan het eind van de jaren 60 jaarlijks ruim tien-duizend jonge Amerikaanse soldaten sneuvelen.

Terwijl de Beatles zich storten op de flowerpower, de Stones op rock’n-roll, maken The Doors psychedelische rock waarin ervaringen met geestverruimende middelen een belangrijke rol spelen. Jim schrijft veel van de teksten terwijl hij onder invloed is van LSD; ze zijn filosofisch en poëtisch van aard en hebben vaak dezelfde thema’s: zijn jeugd, sex, dood, geweld en opstand. Hij zal er een van de meest invloedrijke artiesten van zijn generatie mee worden. Iggy Pop, Kurt Cobain, Eddie Vedder, maar ook Nederlandse artiesten als Di-rect, Go Back To The Zoo en Paul de Munnik noemden Jim ooit hun grote inspiratiebron. Niet iedereen heeft hem overigens op een voetstuk staan. Er zijn ook genoeg artiesten die Morrison een exhibitionistisch, door sex geobsedeerd drankorgel noemen

dat zijn jeugdtrauma’s probeert te verwerken met vage teksten.

James Douglas Morrison wordt in 1943 geboren in Florida en is de oudste van drie kinderen. De kleine Jimmy is een mollig mannetje dat op school zijn leraren weet in te pakken met zijn intelligentie, goede manieren en bijdehante opmerkingen. Als hij weer eens te laat komt, vertelt hij te zijn ontvoerd door zigeuners of hij verzint dat hij een hersenoperatie heeft gehad. Aan fantasie geen gebrek. Thuis ontpopt Jim zich als een bazige pestkop. Meerdere keren plakt hij de mond van zijn slapende broer dicht die daardoor bijna stikt. Een andere grap: boven op zijn hoofd zitten om een scheet in z’n gezicht te laten. Tot frustratie van zijn moeder laat hij zijn haren lang groeien en loopt hij wekenlang in dezelfde kleding. Als hij van zijn moeder vijf dollar krijgt voor een nieuwe bloes, koopt hij voor 25 cent een tweedehandsje bij het Leger des Heils. De rest van het geld gaat op aan boeken. Van jongs af aan is Jimmy een boekenwurm. En het zijn niet de gemiddelde spannende jongensboeken die hij verslindt. Op zijn 16e leest hij al het werk van Nietzsche, Freud en Rimbaud en achttiende-eeuwse romans, waaruit hij voordraagt aan de knapste meisjes van school. Uit z’n blote hoofd ook nog eens een keer.

Vader Morrison is een hoge officier bij de marine die geregeld wordt overgeplaatst. Het gezin moet daardoor verscheidene keren op korte termijn verhuizen. Zou het daardoor zijn dat Jim geen waarde lijkt te hechten aan een vaste plek? Als jaren later de royaltycheques van ‘Light my fire’ binnenkomen, verwacht iedereen dat hij een riant huis voor zichzelf zal kopen. Maar nee, Morrison slaapt liever bij een van zijn vriendinnen, in een motel of op de aftandse bank in het managementkantoor van The Doors. Thuis hangt vaak een gespannen sfeer. Morrison senior drilt zijn kinderen namelijk op een militaristische manier: staat hun gedrag hem niet aan dan scheldt en schreeuwt hij net zolang tegen ze tot ze huilend beterschap beloven. Bij Jim werkt

die methode echter averechts. Hij wordt er alleen maar rebelser door. Hij stopt met zijn pianolessen, wordt van de scouting gestuurd omdat hij een te grote mond heeft en raakt steeds meer in zichzelf gekeerd. Volgens kinderpsychologen is dergelijk gedrag verklaarbaar door het ontbreken van stabiliteit in het gezin: een vader die veel van huis is, een moeder die het kind niet aankan. Ook wordt er gezegd dat kinderen die afstandelijk zijn opgevoed problemen kunnen krijgen met het beheersen van hun emoties en daardoor sneller hun toevlucht zoeken in drank en drugs. Hoe slecht de band met zijn familie is, blijkt wel wanneer Jim doorbreekt met The Doors: hij vertelt aan journalisten dat hij is opgegroeid in een weeshuis en z’n ouders nooit heeft gekend. Als z’n moeder in Washington naar een concert komt kijken, weigert hij haar te ontvangen. In tranen rijdt ze naar huis.

Eric Corton

‘Als ik die foto van m’n zoon zie, denk ik: mijn god, wat een gelijkenis’

Presentator, zanger, acteur en 3FM-dj Eric Corton (1969) is groot bewonderaar van The Doors en Jim Morrison in het bijzonder. Hij heeft zelfs zijn zoon Morrison naar hem vernoemd.

‘Mijn zoon is met z’n bruine haar en mooie krullen een echte Morrison. Tijdens een vakantie heb ik een keer een foto van hem gemaakt waar hij met ontbloot bovenlijf op staat. Toen ik die foto naast de bekende foto van Jim Morrison hield, dacht ik wel even: mijn god, wat een gelijkenis. Gelukkig heeft hij niet de hang naar

Jim komt na de middelbare school op de filmacademie in Los Angeles terecht. Medestudenten herinneren zich dat hij in die tijd geobsedeerd is door Elvis Presley. Als zijn platen op de radio worden gedraaid, zet Jim het volume omhoog en moet iedereen in het studentenhuus stil zijn. En dat is nog maar het topje van de ijsberg als het om asociaal gedrag gaat. Morrison heeft er ook een handje van om al het bier in huis op te drinken en voortdurend andermans eten te jatten. Bij het kaarten speelt hij vals en in de badkamer laat hij geregeld z’n stinkende kleding slingeren. Dat ze het toch met hem uithouden komt doordat ze om hem kunnen lachen. Maar ook omdat ze een beetje bang voor hem zijn. Want als hij in een vervelende bui is, brandt hij iedereen tot de grond toe af. Tussen het filmmaken door ontdekt hij LSD en leert hij Ray Manzarek kennen, die ook studeert aan de filmacademie. >

drank en drugs, dat zou ook wel erg vroeg zijn op z’n 12e. Morrison draagt z’n naam met verve. Op m’n 13e luisterde ik voor het eerst naar The Doors. M’n oom had platen van ze. Literatuur en muziek samen in de blender, zo iets had ik nog nooit gehoord. Ik begreep geen reet van de tekst, maar het nummer *The end* was een trip van negen minuten. Het is geen makkelijke muziek, nog steeds kan ik denken: waar gaat dit heen? Als je je dat gaat afvragen, heeft het mythische waarde. Over zijn

De rechter is niet mild: hij eist zes maanden gevangenis wegens obscene gedrag

Na hun afstuderen richten ze in de zomer van 1965 The Doors op.

Als de band later dat jaar doorbreekt, is alle aandacht gericht op Jim. In het begin zingt hij nog met z’n rug naar het publiek. Later ontpopt hij zich tot een waar podiumbeest. De optredens van The Doors zijn magistraal. Als een Indiaanse sjamaan neemt hij zijn publiek mee naar het onbekende. Nummers duren soms wel 25 minuten door de gitaarsolo’s van Robby Krieger of door Jims geïmproviseerde poëzie. Hij kronkelt over het podium, steeds vaker dronken of trippend dankzij

LSD. De ene keer wordt het optreden intenser en meeslepender, de andere keer ligt hij laveloos op de grond. Met zijn prachtige kop, donkere krullen, zweverige blik in zijn ogen en zijn slanke lijf gehuld in een strakke, leren broek (waar hij een grote riem omheen draagt om z’n kruis te accentueren) is Jim hét sex-symbool van de sixties. En dat weet hij. Vrouwen vallen als een blok voor hem. En hij voor hen. Regelmatig duikt hij het bed in met zijn fans. Hij heeft verschillende relaties, onder anderen met ene Lennie Lorain die in 1969 bevalt van zijn zoon. Maar de vrouw bij wie hij altijd terugkeert,

zijn grote liefde, is Pamela Courson, een slank, roodharig hippiemeisje. Ze ontmoeten elkaar in een nachtclub, nog voordat Jim doorbreekt. Het is liefde op het eerste gezicht. Beiden hebben seksuele escapades met anderen, maar weten elkaar keer op keer te vinden. Pamela motiveert Jim om zich toe te leggen op poëzie. Zijn dichtbunds *Wilderness* en *The American night* zijn aan haar opgedragen. Nadat in 1969 het vierde Doorsalbum *The soft parade* verschijnt, begint het bergafwaarts te gaan met de band en vooral met Jim zelf. Hij wordt dikker, laat een volle baard staan en op het toneel begint hij zich steeds bizarder te gedragen: hij scheldt zijn publiek de huid vol en hitst ze op tegen de politie. In Miami wordt hij opgepakt omdat hij zijn penis aan het publiek zou hebben laten zien. In de rechtszaak die anderhalf jaar later volgt, blijkt dat niet bewezen te kunnen worden, maar Jim wordt wel veroordeeld voor obscene gedrag en openbare dronkenschap: zes maanden gevangenisstraf en 500 dollar boete wordt er geëist. Jim gaat in hoger beroep. Het vreet aan hem om telkens in de beklagdenbank te zitten. Waarschijnlijk omdat hij merkt dat hij toch niet zo onaantastbaar is als hij dacht nu er een gevangenisstraf boven zijn hoofd hangt. Door alle negatieve publiciteit rond het incident in Miami worden concerten afgezegd en weigeren radiostations nog langer muziek van The Doors te draaien. Jim heeft het helemaal gehad met zijn rocksterstatus en gillende fans. Terwijl de band nog volop bezig is met het afmiken van *L.A. Woman* vertrekt hij in maart ’71 samen met Pamela naar Parijs.

In Parijs, de stad waar veel van zijn favoriete dichters en schrijvers gewoond hebben, probeert Jim te ontsnappen aan de waanzin van Amerika. Anoniem over straat lukt hier nog gewoon en regelmatig bezoekt hij het toneel en filmsets van bekende Franse filmers. Jim wil zijn rockverleden achter zich laten en zich focussen op schrijven en

het maken van films. Maar ook hier neemt hij wodka bij de lunch, wijn bij het diner en liters whisky tussendoor. Het avontuur duurt niet lang. De drank en drugs hebben zijn lichaam kapotgemaakt. Dagenlang voelt hij zich kortademig voor zijn leven op 3 juli eindigt in een badkuip.

Net als Jimi Hendrix, Janis Joplin en gitarist Brian Jones van The Rolling Stones stierf Morrison op z’n 27e en daarom wordt hij tot de zogeheten ‘27 club’ gerekend, een verzameling van bekende artiesten die op hun 27e stierven. Naast de eerdergenoemde vier staat tegen-

woordig ook Kurt Cobain op de lijst. Wat ze behalve hun leeftijd gemeenschappelijk hebben is dat ze onder verdachte omstandigheden om het leven kwamen. Was het zelfmoord? Moord? Of toch een ongeluk? Ook de dood van Morrison is omringd met complottheorieën die worden gevoed door een aantal opmerkelijke zaken. Op het lichaam is bijvoorbeeld nooit autopsie gepleegd. En doordat alleen zijn vriendin Pamela en Jims manager bij de begrafenis aanwezig waren – ze wilden geen hysterische fans bij de begrafenis, zoals wel gebeurde bij Hendrix en Joplin – beweren sommigen dat hij is vermoord.

Veelgehoord is ook het verhaal dat hij is overleden aan een overdosis op het toilet van een Parijse nachtclub, waarna zijn lijk naar het appartement zou zijn versleept om slechte publiciteit voor de club te voorkomen. En er zijn ook nog steeds mensen die geloven dat hij z’n dood in scène heeft gezet om aan de roem te ontvluchten. Zeker de eerste jaren na zijn dood werd Morrison zo ongeveer in elk deel van de wereld nog weleens gespot. «

Jan Dulles

‘Door LSD snap je hoe ’t er in zijn hoofd aan toeging’

Jan Dulles (1975), zanger van de 3J's had vroeger zijn kamer vol posters, droeg elke dag een T-shirt van The Doors en is twee keer op bedevaart geweest naar zijn graf.

‘Hij is een van de belangrijkste redenen dat ik de muziek in ben gegaan. Toen ik begon met zingen was ik continu zijn stem aan het imiteren. Ik wilde rockster worden, al bestaat dat helemaal niet in Nederland, rocksterren zijn niet meer van deze tijd. Het enige wat je kunt worden is BN’er. Ik heb vaak gedacht: hoe gaaf was het geweest als ik in de jaren 60, 70 jong was geweest. De mu-

ziek die toen gemaakt werd, ongelofelijk. Die tijd komt niet meer terug. Als we een fotoshoot hebben, moet ik vaak aan hem denken als ze vragen of we willen lachen. Ik heb Jim Morrison nog nooit lachend op een foto gezien. Er hangt een mystiek om die gozer heen, hij dacht aan dingen die onze pet te boven gaan. Dat komt natuurlijk ook door z’n LSD-gebruik. Ik heb het zelf ook een keertje geprobeerd, dan kom je er een beetje achter hoe het er in zijn hoofd aan toe heeft moeten gaan. Een tweede keer LSD doe ik niet, straks blijf ik

erin, net als hij. Als we een feestje hebben of aan de drank zitten zet ik graag *L.A. Woman* op. Net als vroeger in onze stamkroeg. Dat riep altijd zo’n heerlijk agressief rockgevoel op. Dat je zin had om de bar uit elkaar te trekken.’

ADVERTENTIE

NOOIT MEER LIJNEN? KOM VAN DAT STRANDBED!

Hoi, Ik ben Sanne. Ik heb het gehad met lijnen. Daarom doe ik aan ‘goede gewoontes’ van Slankie. Elke maand een nieuwe. Zo blijf ik zelf ook lekker Slankie. Eens kijken of me dat hier op Sicilië ook lukt... alles is hier veeeeeel te lekker!

Ik heb voor een zeer uitdagende vakantie gekozen. Ik zit namelijk op Sicilië. Je weet wel, dat eiland waar de lekkerste ijsjes, pizza's, pasta's, wijnen en toetjes vandaan komen. Elke dag lig ik hier op een strandbedje waar appetijtelijke camerieri (obers in het italiaans) me graag al dat lekkers komen brengen. Dus het ligt weer op de loer: niet bewegen + lekker eten = extra kilo's. Maar ik ga de uitdaging aan! Ik blijf na de lunch niet liggen, maar doe aan lange-afstands-flaneren! Lekker een uurtje stevig doorstappen langs de vloedlijn en die pasta en dat wijntje zijn

weer gecompenseerd. Als ik vervolgens een half uurtje de zeemeermin uithang, mag ik zelfs een klein ijsje! Voor de afwisseling ga ik morgen naar een prachtige ruïne. Mozaïeken van Romeinse meisjes in bikini bekijken. Motiverend! En van zo'n stevige portie cultuur kom je gelukkig niet aan. Ik begin trouwens wel m'n bruine boterham met Slankie te missen... Ook nooit meer lijnen? **Kijk op [altijdslankie.nl](#)**

altijd **Slankie**